Ştim că sunt şi cercetători sfioşi faţă de instrumentul lor propriu de expresie care, constatând nevoia purificării acestuia de toate prejudecăţile tribului, au încercat să făurească diverse algoritme cu pretenţii de mantize universale. Confruntarea acestora, de când s-au înmulţit, le-ar dovedi mult mai legate de prejudecăţile ethosului originar, decât le este veleitatea. Discuţiile din jurul strictei implicaţii sau disjuncţii ar putea-o dovedi cu prisos chiar pentru filosofi de talia unui Russell!

Cercetarea noastră se aşează pe terenul preocupărilor de tipologie a culturii, alături de alte studii, mai mult sau mai puţin reuşite, de acelaşi fel; de pildă, acel strălucit: *Nationale im Denken Frankreichs* al lui Scheler; sau acea încercare de *Psihologie a poporului român* a d-lui Drăghicescu. Ori poate, de studiile mai vechi şi mai noi, cu orientări oarecum deosebite, ale profesorului Rădulescu-Motru despre *Cultura română şi politicianismul*, despre *Ţărănism* sau *Românism*, ale d-lui I. Petrovici despre *Etnicul în filosofie*, ori de ale lui Vasile Pârvan asupra *Gândurilor despre viaţă şi moarte la daco-romanii din Pontul Stâng*, sau ale lui Ovid Densuşianu despre *Viaţa păstorească în poezia populară*. Ori,